

Republika Hrvatska
Županijski sud u Rijeci
Žrtava fašizma 7
51000 Rijeka

Poslovni broj GŽ R-98/2021-3

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Županijski sud u Rijeci, u vijeću sastavljenom od sudaca Duška Abramovića predsjednika vijeća, Dubravke Butković Brljačić sutkinje izjaviteljice i članice vijeća i Lidije Oštarić Pogarčić članice vijeća, u pravnoj stvari tužitelja Ibrahima Murića iz Rijeke, Franje Čandeka 36, OIB 28052164704, zastupanog po punomoćnici Sonji Bonifačić, odvjetnici u Rijeci, protiv tuženika Uljanik Strojogradnja Diesel d.d. iz Pule, Flaciusova 1, OIB 35951488983 (prije 3.Maj motori i dizalice d.d., Rijeka, Liburnijska 3, OIB 29217701185), u stečaju, zastupanog po stečajnom upravitelju Ani Glavan iz Rijeke, Brca 18, radi poništenja sporazuma, rješavajući žalbu tužitelja izjavljenu protiv presude Općinskog suda u Rijeci, poslovni broj 31 P-3124/14-28 od 27. ožujka 2017., u sjednici vijeća održanoj 15. travnja 2021.,

p r e s u d i o j e

Odbija se žalba tužitelja kao neosnovana i presuda Općinskog suda u Rijeci, poslovni broj 31 P-3124/14-28 od 27. ožujka 2017. potvrđuje u točkama I. i II. izreke.

Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troška žalbenog postupka.

Obrazloženje

Presudom suda prvog stupnja odbijen je tužbeni zahtjev tužitelja kojim je zatražio utvrđenje da je Sporazum zaključen 31. listopada 2013. sa prvobitnim tuženikom 3. Maj MID d.d. ništetan, alternativno da se taj Sporazum poništava i da ne proizvodi pravne učinke, da se tuženiku nalaže isplatiti tužitelju na ime otpremnine i daljnji iznos od 136.200,00 kn sa zakonskim zateznim kamatama od 1. studenoga 2013., kao i da mu tuženik nadoknadi parnični trošak, pobliže navedeno točkom I. izreke citirane presude. Tužitelj je obvezan nadoknaditi tuženiku parnični trošak u iznosu od 27.812,50 kn (točka II. izreke). Tuženiku je naloženo isplatiti tužitelju iznos od 1.772,04 kn sa zakonskim zateznim kamatama od 28. kolovoza 2014. do isplate (točka III. izreke), te je tuženik obvezan nadoknaditi tužitelju parnični trošak u iznosu od 312,50 kn sa zakonskim zateznim kamatama od 27. ožujka 2017. do isplate (točka IV. izreke).

Protiv citirane presude u točkama I. i II. izreke žali se tužitelj iz svih žalbenih razloga propisanih odredbom čl. 353. st. 1. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11,

148/11, 25/13, 28/13, 89/14 i 70/19; dalje ZPP), predlažući da se presuda u pobijanom dijelu preinači, uz obvezu tuženika na naknadu parničnog troška.

Odgovor na žalbu nije podnesen.

Žalba nije osnovana.

Nisu osnovani žalbeni navodi da bi donošenjem pobijane presude bila počinjena apsolutno bitna povreda postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 11. ZPP-a, budući da presuda sadrži razloge o odlučnim činjenicama koji nisu u proturječju, te je presudu moguće ispitati.

Nije počinjena ni neka druga apsolutno bitna povreda postupka na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti u smislu odredbe čl. 365. st. 2. ZPP-a.

Predmet spora je zahtjev tužitelja za utvrđenjem da je Sporazum sklopljen 31. listopada 2013. između tužitelja i 3. Maja MID d.d. ništetan, podredno da se isti poništava i da ne proizvodi pravne učinke, a koji Sporazum se odnosi na visinu otpremnine koju je tužitelj trebao primiti.

Među strankama nije prijeporno da je tužitelj bilo radnik prednika tuženika i da mu je radni odnos prestao poslovno uvjetovanim otkazom ugovora o radu od 31. listopada 2013., protiv koje odluke tužitelj nije podnio zahtjev za zaštitu povrijeđenog prava, niti je pokrenuo radni spor.

Tužbene zahtjeve tužitelj temelji na tvrdnji da je prije primitka odluke o otkazu ugovora o radu bio prisiljen potpisati Sporazum od 31. listopada 2013., kojim se odriče niza prava koja su mu zajamčena temeljem ugovora o radu, Pravilnika o radu poslodavca, kolektivnim ugovorima, Zakonom o radu i kogentnim normama.

Dana 19. svibnja 2014. tužitelj da je u Novom listu pročitao članak "MID na korak od stečaja: Jedina slamka spasa novi vlasnik poštenih namjera" u kojem se tvrdi da su radnici MID-a prevareni od strane uprave te da su im isplaćene otpremnine daleko manje od predviđenih kolektivnim ugovorom. Navedeni sadržaj novinskog članka "uzmi ili ostavi" da je blagi prikaz stanja psihoze i ostalog što je tužitelj prolazio u tom periodu. Tuženik da je u čl. 4. potpisanog Sporazuma na izričito perfidan način imputirao da bi predmetni Sporazum predstavljao poslovnu tajnu i time ugovorio za tužitelja ogromnu naknadu štete za sebe ukoliko bi tužitelj otkrio sadržaj Sporazuma, te da je na prijevaran i prijeteći način doveo tužitelja u bitnu zabludu glede njegovih prava iz radnog odnosa čime ga je naveo da pristane na otkaz i potpiše Sporazum. Naime, tužitelju je od odgovornih osoba tuženika rečeno da će dobiti otkaz kao tehnološki višak, te otići na Zavod za zapošljavanje uz minimalnu otpremninu prema Zakonu o radu, jer da kolektivni ugovor više ne vrijedi. Na taj način da je tužitelj bio uvjeren kako dobiva veću otpremninu ukoliko potpiše otkaz i Sporazum, a morao je istovremeno potpisati otkaz i Sporazum, bez vremena da razmisli i savjetuje se.

Stoga tužitelj tvrdi da su prilikom potpisivanja narečenog Sporazuma na njegovoj strani postojale mane volje, iz kojih razloga drži da je taj Sporazum pobojan u smislu odredbi iz čl. 330. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj br. 35/05, 41/08, 125/11; dalje ZOO). Isto tako, nalazi da je predmetni Sporazum ništetan u smislu čl. 322. ZOO-a jer da je njegova svrha i cilj izigravanje primjene

odredbe čl. 7. Zakona o radu ("Narodne novine" broj 149/09, 61/11 – dalje ZR), odnosno primjene zajamčeno najpovoljnijeg prava za tužitelja, konkretno isplate otpremnine u visini kolektivnog ugovora tuženika.

Naime, Sporazumom od 31. listopada 2013. tužitelju je otpremnina određena u visini od 75.000,00 kn, dok je prema čl. 48. Kolektivnog ugovora o pravima i obvezama radnika/radnica i poslodavca u društvima BI 3.maj d.d., 3. maj Brodogradilište d.d., 3. maj Motori i dizalice d.d., 3. maj Tibo d.d., 3. maj STM d.o.o., 3. maj Ugostiteljstvo d.o.o., 3. maj Servis – MDU d.o.o. i 3. maj OEK d.o.o. od 17. studenoga 2008. (dalje KU) otpremnina bila određena u visini najvišeg neoporezivog iznosa otpremnina zbog poslovno uvjetovanog otkaza prema posebnim propisima za svaku navršenu godinu radnog staža tj. 6.400,00 kn godišnje sukladno Pravilniku o porezu na dohodak, što bi konkretno, za tužitelja iznosilo 6.400,00 kn x 33 godine = 211.200,00 kn.

Provedenim dokazima, iz iskaza saslušanih svjedoka kao i članova tadašnje uprave tuženika u spornom razdoblju, a posebice iz iskaza svjedoka Kristijana Cvijetovića i Gradimira Šaina, sud prvog stupnja drži utvrđenim kako je tuženik izašao iz grupacije 3.Maj 13.svibnja 2013. i postao samostalno društvo u isključivom vlasništvu države iz razloga što je bio u teškoj financijskoj situaciji, pogoni nisu radili, radnici su više od godinu dana bili bez posla, a neredovito su dobivali plaću, nije bilo ugovorenih poslova te je postojao problem viška radnika zbog čega je donijet plan restrukturiranja i Program zbrinjavanja viška radnika, u čijem donošenju su sudjelovali sindikati i radničko vijeće, o čemu je upoznat Zavod za zapošljavanje, pokrenut je postupak predstečajne nagodbe, te je započeo postupak otkazivanja ugovora o radu radnika uvrštenih u Program i postupak donošenja sporazuma o visini otpremnine za svakog pojedinog radnika, o čemu su bili obaviješteni Sindikat, radničko vijeće i svi radnici putem neposrednih rukovoditelja; o navedenoj situaciji pisali su mediji, te su opisane okolnosti bile poznate kako radnicima tako i nadležnim ministarstvima i poslovnim partnerima.

S obzirom na izloženo sud drži utvrđenim kako tužitelj nije dokazao pretpostavke predviđene odredbom čl. 279 st.1. ZOO-a tj da bi Sporazum od 31. listopada 2013. potpisao pod utjecajem prijetnje i sile temeljem kojih bi taj Sporazum bio pobojan i ne bi proizvodio pravne učinke glede odricanja od materijalnih prava iz radnog odnosa tužitelja.

Naime, utvrđuje da iz provedenih dokaza ne proizlazi da bi bilo ikakvih fizičkih nasrtaja tuženika na tužitelja prilikom potpisivanja Sporazuma, tj. da bi bio sklopljen uporabom fizičke sile prema tužitelju, da tužitelj u činjeničnim navodima tužbe i u svom iskazu tako nešto nije naveo, niti dokazi provedeni po prijedlogu tužitelja, uključujući i saslušanje svjedoka Nike Lamešića, Bosiljke Zlojutro, Vedrana Sabljaka, i Ružice Ožbolt, koja je bila sudionica u svim potpisivanjima, ne upućuju da bi razlogom sklapanja predmetnog Sporazuma bila fizička prisila, kao ni koji drugi razlog zbog kojeg bi ugovor bio ništetan u smislu odredbe čl. 322. st. 1. ZOO, na što sud pazi i po službenoj dužnosti (čl. 327. st. 1. ZOO).

Vezano za pozivanje tužitelja na činjenicu da nije znao da je KU i dalje na snazi, jer da je to znao ne bi potpisao Sporazum, kao i da je bio pod psihičkom prisilom, što bi bilo razlogom poboynosti u smislu mana volje, sud utvrđuje da iz

provedenih dokaza ne proizlazi da tužitelj nije bio upoznat sa činjenicom da Sindikat smatra da je KU na snazi, jer su to svim radnicima izričito naglasili svjedoci Bosiljka Zlojutro i Vedran Sabljak, a svjedok Niko Lamešić i osobno u više navrata rekao tužitelju, te mu preporučio da ne potpisuje predmetni Sporazum. Stoga da je tužitelj bio upoznat sa stavom Sindikata prema kojem je predmetni KU bio na snazi, ali kako radnicima nitko nije mogao garantirati da će otkaze dobiti prije isteka KU i da li će im otpremnine biti isplaćene, jer je postojala realna mogućnost stečaja, svatko je temeljem svojih osobnih uvjerenja donosio odluku o potpisivanju Sporazuma.

Stoga sud drži da se tužitelj ne može pozivati ni na prisilu, niti na zabludu, budući da je temeljem informacija koje je imao donio odluku o prihvaćanju Sporazuma, iz kojih razloga ne postoje zakonski razlozi, kako za ništetnost, tako niti za poboynost navedenog Sporazuma. Povrh toga, utvrđuje da je tužitelju za isticanje poboynosti protekao rok od jedne godine od saznanja za razlog poboynosti jer je sa svim činjenicama i okolnostima na koje se poziva glede poboynosti bio upoznat već kod zaključenja Sporazuma 31. listopada 2013., dok je tužbu podnio 31. prosinca 2014.

Sud drži utvrđenim da tužitelj nije dokazao niti pretpostavke predviđene odredbom čl. 322. ZOO-a temeljem kojih bi predmetni Sporazum bio ništetan i ne bi proizvodio pravne učinke glede odricanja od materijalnih prava iz radnog odnosa tužitelja, jer da bi bio protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva.

Naime, iz sadržaja odluke o redovitom otkazu ugovora o radu zbog poslovno uvjetovanog razloga i narečenog Sporazuma od 31. listopada 2013. sud prvog stupnja drži utvrđenim da je tužitelju radni odnos prestao temeljem odluke o redovitom otkazu ugovora o radu zbog poslovno uvjetovanih razloga, s tim da je tužitelj istog dana kada je potpisao zaprimanje odluke o otkazu ugovora o radu 31. listopada 2013., potpisao i Sporazum kojim je ugovorio iznos otpremnine.

Stoga drži da je tužitelj u trenutku potpisivanja odluke o otkazu u kojoj se navodi da se otpremnina određuje temeljem Sporazuma, znao koliko iznosi otpremnina, te očito bio suglasan da mu se upravo toliki iznos otpremnine isplati, inače ne bi potpisao odluku o otkazu i predmetni Sporazum. Naime, iskazima saslušanih svjedoka da je nesumnjivo utvrđeno da je tužitelj znao kako trenutno ne postoji mogućnost isplate većeg iznosa otpremnine, da je bio suglasan s otkazom i iznosom otpremnine koji mu se nudi, a posebno s obzirom na činjenicu da bi mu po dovršetku postupka otkazivanja prema Programu zbrinjavanja viška radnika bile isplaćene otpremnine temeljem ZR-a, koje bi bile niže od ugovorenih, budući da bi do tada istekao KU, odnosno čija bi primjena bila upitna.

Prema stavu suda prvog stupnja obveza plaćanja otpremnine dospjela je za tužitelja danom primitka odluke o otkazu ugovora o radu kojom se suglasio da će iznos otpremnine ugovoriti posebnim sporazumom, pa kako je tu odluku zaprimio istoga dana kada je i sklopio Sporazum kojim je sukladno odluci o otkazu ugovoren iznos otpremnine, drži neosnovanim navode tužitelja da je otpremnina mogla dospjeti tek idućeg dana od otkaza ugovora o radu tj. 1. studenoga 2013., a ovo i pored činjenice da se tužitelj u tužbi vezano za isplatu kamate poziva da je otpremnina

dospjela 31. listopada 2013., od kada obračunava i traži isplatu kamate, pa je očito tako i dogovoreno među strankama.

Sud utvrđuje i da odricanje od prava na otpremninu treba razlikovati od ugovaranja visine otpremnine. Naime, sporazum poslodavca i radnika o visini otpremnine da predstavlja sporazum kojim se uređuje jedno od pitanja iz radnog odnosa, a koje može biti uređeno samim ugovorom o radu ili posebnim sporazumom (kao u ovom slučaju), te da radnik i poslodavac mogu ugovoriti otpremninu, s time da ugovoreni iznos otpremnine ne smije biti manji od onog propisanog odredbom čl. 119. st. 2. ZR-a.

Zaključuje da ugovaranje otpremnine nije odricanje od prava na otpremninu, pa niti od dijela otpremnine, već dogovor da je poslodavac u obvezi isplatiti otpremninu u visini koja je određena ugovorom između njega i radnika. Budući da je u konkretnom slučaju u pogledu prava na otpremninu bilo upitno je li ono kolektivnim ugovorom bilo povoljnije za tužitelja u odnosu na narečeni Sporazum, utvrđuje da je u ugovoru o otkazu izričito određeno u točki 5. da će se otpremnina isplatiti prema sporazumu stranaka, u kojoj situaciji za stranku ne postoje ograničenja glede međusobnog dogovaranja, zbog čega nema ni mjesta primjeni instituta najpovoljnijeg prava iz čl. 9. ZR-a.

S obzirom na izloženo, da tužitelj nije pobijao odluku o otkazu koja je postala pravomoćna, utvrđuje da tužitelju pripada otpremnina sukladno Sporazumu stranaka od 31. listopada 2013., a posebno imajući u vidu da je tužitelj bio dobro upoznat i suglasan sa visinom otpremnine, da su sa istim bili upoznati Sindikati i da su na to dali svoju suglasnost.

Suprotno žalbenim navodima tužitelja, a polazeći od kogentnih odredbi čl. 119. ZR-a, da se radnik može odreći prava na otpremninu tek po dospelosti iste (dospijeva s danom prestanka radnog odnosa), a da odricanje od otpremnine prije njezinog dospelosti ne proizvodi pravni učinak, kao i da ugovaranje visine otpremnine nije odricanje od prava na otpremninu, dovodeći isto u vezu s odlučnim činjenicama iz ovog postupka, da se u odluci o otkazu ugovora o radu tužitelja od 31. listopada 2013., u toč. 5. izreke navodi da "Poslodavac i Radnik suglasno utvrđuju da će se iznos otpremnine koja ima pripasti Radniku utvrditi zasebnim Sporazumom" i naznačeno da ugovor o radu prestaje zaključno s danom 31. listopada 2013., tada, s obzirom da je radni odnos tužitelju prestao 31. listopada 2013., pravilno je sud prvog stupnja utvrdio da je s tim danom dospjela obveza plaćanja otpremnine, te se tužitelj mogao u tom trenutku odreći tog prava, tj. sklopiti navedeni Sporazum, koji među strankama proizvodi valjane pravne učinke.

Stoga i ovaj sud ne nalazi da bi Sporazum od 31. listopada 2013. predstavljao ništetan pravni posao, odnosno koji bi bio protivan prisilnim propisima, moralu i Ustavu Republike Hrvatske.

Zbog toga ovaj sud ne drži odlučnima žalbene navode tužitelja kojima elaborira je li KU važio ili ne u vrijeme kada su stranke potpisale predmetni Sporazum.

Ne radi se niti o pobojnem pravnom poslu, budući da i po ocjeni ovoga suda tužitelj nije dokazao da bi predmetni Sporazum potpisao zbog prijetnji od strane

ovlaštenih osoba tuženika-poslodavca, koja prijetnja da se manifestirala objavom dopisa elektroničkom poštom na oglasnoj ploči, u kojem je navedeno da radnici koji odbiju potpisati sporazum o visini otpremnine bit će od 1. studenoga 2013. poslani na čekanje i radni odnos im prestati 18. studenoga 2013., a otpremnine biti obračunate sukladno ZR-u, cijeneći da se pod pojmom prijetnje sukladno odredbama čl. 279. ZOO-a ima smatrati izazivanje opravdanog straha, tj. onog straha za koji se iz okolnosti vidi kako je ozbiljnom opasnošću ugrožen život, tijelo ili drugo značajno dobro osobe koja je potpisala ugovor. S obzirom na navedene pretpostavke pravilno je sud prvog stupnja protumačio da u e-mailu od 31. listopada 2013. ne postoje elementi prijetnje, već se pojašnjava postupanje s radnicima koji su proglašeni tehnološkim viškom, dok okolnost koju poslodavac navodi kako će radnici koji odbiju potpisati sporazum nakon 1. studenoga 2013. biti upućeni na čekanje, ne predstavlja prijetnju, već pravo radnika na odabir da slobodnom voljom potpiše sporazum ili u suprotnom bude stavljen na čekanje nakon 1. studenoga 2013., sukladno Programu zbrinjavanja viška radnika.

Ovo sve tim više, jer je u provedenom postupku utvrđeno da je radničko vijeće radnicima izričito sugeriralo da ne potpisuju sporazum, ali su radnici znali u kakvoj se financijskoj situaciji nalazi tuženik, znalo se da je isti u velikim poteškoćama i gubicima, te su radnici bili svjesni da odlaskom u stečaj ne bi dobili materijalna prava u visini predviđenoj kolektivnim ugovorom.

O navedenome je okolnosno iskazivala svjedokinja Bosiljka Zlojutro, tada predsjednica radničkog vijeća, navodeći da je radničko vijeće znalo poimence za svakog radnika koji je bio uvršten u Program i radnici su bili obaviješteni o mogućnostima i kriterijima za oglašavanje viškom, bili su upoznati da će biti uvršteni u Program kao višak, radnicima je izričito sugerirano da imaju materijalna prava predviđena KU, a nitko od radnika uvršten u Program zbrinjavanja nije tražio zaštitu svojih prava od strane Sindikata ili radničkog vijeća; poslodavac da je prilikom donošenja Programa smatrao da se radnicima materijalna prava temelje na Zakonu o radu čemu se radničko vijeće izričito protivilo i imalo drugačije mišljenje, te o čemu su radnici bili obaviješteni; radničko vijeće je izričito sugeriralo radnicima da ne potpisuju takav Sporazum; imenovanoj je bilo poznato da su radnici koji su oglašeni viškom istovremeno dobivali odluke o otkazu ugovora o radu i sporazum o visini otpremnine, te nisu tražili zaštitu, niti mišljenje Sindikata ili radničkog vijeća. Navela je i da su radnici znali u kojoj se situaciji nalazi tuženik, znali su što će se dogoditi ukoliko tuženik ode u stečaj te je svaki radnik morao osobno odlučiti želi li potpisati sporazum. Isto tako, da su svi radnici tuženika bili obaviješteni o visini otpremnine koju je nudio poslodavac jer se na sastancima radničkog vijeća razgovaralo o visini otpremnine, u visini od 3.200,00 kn neto po navršenoj godini staža kod tuženika, a maksimalno u iznosu od 75.000,00 kn, da su na sastanku bili prisutni svi predstavnici Sindikata, o tim sastancima da je sačinjavan zapisnik koji je bio izvješten na pet oglasnih ploča kod tuženika, a tijekom 2013. predstavnici Sindikata redovito su razgovarali sa svojim članovima, te kako u tom razdoblju nije bilo posla, radnici su imali dovoljno vremena za okupljanje i razgovor. Iskazom svjedoka Gradimira Šajina također je utvrđeno da su svi radnici bili upoznati sa načinom izračuna otpremnine koje su se isplaćivale po sporazumu, "a svima je bilo u interesu da se potpišu jer je u Programu zbrinjavanja bila otpremnina po zakonu; sva potpisivanja sporazuma bila su na dobrovoljnoj bazi i na kraju su svi radnici potpisali navedene sporazume i otkaze, ali da nisu to nikog ne bi spasilo od otkaza već bi isti dobili otkaz sukladno

predviđenom Programu nakon isteka Kolektivnog ugovora i dobili bi otpremninu po zakonu".

Stoga žalbenim navodima nije dovedena u dvojbu pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja i primjene materijalnog prava.

U odnosu na žalbene navode kojima se upućuje da bi predmetni Sporazum predstavljao zelenaški ugovor iz odredbe čl. 329. ZOO-a, za odgovoriti je da navedeno kao razlog poboynosti tužitelj prvi puta ističe u žalbi, što po ocjeni ovoga suda predstavlja kvalitativnu promjenu tužbene osnove, što u ovoj fazi postupka nije dopušteno u smislu odredbe iz čl. 352. st. 1. ZPP-a.

S obzirom da je tužbeni zahtjev tužitelja za utvrđenje da je Sporazum od 31. listopada 2013. ništetan, odnosno da se isti poništi odbijen, pravilno je odbijen i dio tužbenog zahtjeva, kojim je zatražena isplata razlike otpremnine.

Pravilna je i odluka o parničnom trošku utemeljena na odredbama čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a.

Iz ovih je razloga na temelju odredbe iz čl. 368. st. 1. ZPP-a odlučeno kao u izreci ove presude.

U preostalom dijelu (toč. III. i IV. izreke) presuda suda prvog stupnja kao nepobijana ostaje neizmijenjena.

U Rijeci 15. travnja 2021.

Predsjednik vijeća

Duško Abramović

Broj zapisa: eb2fa-6490a

Kontrolni broj: 09a2a-d1d2a-5f2ec

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=DUŠKO ABRAMOVIĆ, L=RIJEKA, O=ŽUPANIJSKI SUD U RIJECI, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Županijski sud u Rijeci** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.